

ზურაბ ცუცქერიძე

საგზოვლო საფრთხეშია

ნუ იფიქრებთ, რომ ამ წერილის ავტორმა არ იცის იმ ლოზუნგის ისტორია, რომელიც სათაურშია გამოტანილი. ვიცი, როგორ არა! ეს ლოზუნგი სხვადასხვა ვარიაციით არაერთხელ გაცოცხლებულა ქვეყნისა და ხალხის ძნელბედობისას, სხვადასხვა ეპოქასა და სხვადასხვა სახელმწიფოში. უკანასკნელად იგი 1941 წლის შემოდგომაზე გამოჩნდა, როდესაც გერმანელ ფაშისტთა ურდოები ყოფილი საბჭოთა კავშირის დედაქალაქ მოსკოვს უშუალოდ დაემუქრნენ. მაშინ ამ ლოზუნგმა დიდი მორგანიზებელი როლი შეასრულა. თუმცა, შეიძლება ეს მხოლოდ ამ ლოზუნგის ემოციური მუხტის გავლენა არ იყო. უზარმაზარ მორგანიზებელ ძალას, ამას, ალბათ, ის ფოლადის კაცი აძლევდა, ვინც მაშინ ქვეყნის საჭესთან იდგა.

ახლა ის ცეცხლოვანი ლოზუნგი რომ გავიხსენე, იმის იმედი როდი მაქვს, ხალხი დაირაზმება სამშობლოს გადასარჩენად-მეთქი. არა. მე მხოლოდ მინდა ჩემი და ჩემი კოლეგების, თანამშრომლების, თანამოაზრეების უკიდურესი შეშფოთება გამოვხატო და სათაურში გამოტანილი ამ ლოზუნგით მივანიშნო, რომ საქართველოს იმაზე ნაკლები საფრთხე არ ემუქრება, ვიდრე საბჭოთა კავშირის ხალხებსა თუ საფრანგეთის ახალგაზრდა რესპუბლიკას ემუქრებოდა თავის დროზე.

მტერი ხმლითა და თოფით კი აღარ მოდის, ცოდნითა და ფულით მოდისო, — გვაფრთხილებდა დიდი ილია. — ცხოვრებას თუ ერთი წუთით თვალი მოუხუჭე, ისე გაგთელაგს, როგორც დიდოელი ლეკი ნაბადსო.

რა ზუსტად უთქვამს და ჯერ კიდევ როდის უთქვამს იმ სულკურთხეულს!

რახან მტერი ცოდნითა და ფულით მოდის, ცხადია, იგი შენიღბულია და მეგობრად, გულშემატკივრად, შემწედ, ქველმოქმედად ასაღებს თავს. მოდის საჩუქრებით და, უფრო ხშირად, ქრთამით. მე შენ გეტყვი და საქართველოში კაცის მოქრთამვა გაუჭირდება! ყოველ ნაბიჯზე იპოვნი ისეთს, ოცდაათ თუ არა, ასოცდაათ ვერცხლად რომ მაინც გაჰყიდის მოყვასს.

დღეს ბრძენთა ხმოვა აღარ არის საჭირო იმის გასაგებად, რომ ჩვენს

მტრებსა და მათი ვერცხლით ტვინგადაბრუნებულ ქართველებს (გვართ ქართველებს!) ქართული ეროვნული ცნობიერების დანგრევა აქვთ გადაწყვეტილი. კარგად ორგანიზებული, მასირებული შეტევა ეროვნულ ღირებულებებზე „შეუიარაღებელი თვალთაც“ ჩანს. კონსულტანტები და ჭკუისდამრიგებლებიც რომ არ აკლიათ! მოზარდებსა და ახალგაზრდობაზეა მიმართული მათი პროპაგანდისტული ზეგავლენის თაფლში ამოვლებული შხამიანი ისრები. აბა, ჩამოყალიბებული, ზრდასრული, ცხოვრებისეული გამოცდილებით აღჭურვილი პიროვნების შეგნებას ხომ ვერ შეცვლიან უვიცი და ხეპრე, ზნეობისაგან დაცლილი გავლენის აგენტები.

სამი ღვთაებრივი საუნჯე დაგვრჩაო წინაპართაგან, — გემოდღვრავდა დიდი ილია, — მამული, ენა, სარწმუნოება. ამ საუნჯეს თუ არ გაუფრთხილდით და არ მოუუარეთ, რაღა კაცები ვიქნებითო, — დასძინდა. სწორედ ეს „ეროვნული სამება“ ამოიღეს მიზანში ამ ადამიანის სახედაკარგულებმა.

ჩვენს მამულს გარეშე მტრებმა შინაურთა ხელშეწყობით რაც დამართეს, მტერს დაემართოს ისეთი! გურამიშვილის თქმისა არ იყოს, როცა ჩვენი მამლები აიქოჩრნენ და ქანდარაზე მოხერხებული ადგილების დასაკავებლად ერთმანეთს წაეკიდნენ, იქვე ჩასაფრებულმა ტურა-მელიებმა ისარგებლეს და ჩვენი მამულის ხარჯზე კაი გვარიანი ლუკმა იგდეს ხელთ. იმის ნაცვლად, რომ გონს მოვსულიყავით, ჩვენმა ხელისუფლებამ წინაპართა სამკვიდროს ერთი ნაწილი ძალით შეაჩეჩა მტერს: შიდა ქართლს „სამხრეთ ოსეთი“ ხელახლა უწოდა, კოდორის ხეობის სვანეთს „ზემო აფხაზეთი“ დაარქვა, რითაც წამგლეჯებს უთხრა: ეს ტერიტორიები საქართველოსი არ გგეონოთო, მოდით მიიერთეთო! იმათაც სხვა რაღა უნდოდათ!

ეს ეგრეთ წოდებული სეპარატისტულ რეგიონებზე ვთქვი, მაგრამ, ის რაც ვითომ ჯერჯერობით ჩვენია, მართლა ჩვენია?

ჩვენი ჰქვია იმ რაიონსა თუ რეგიონს, სადაც ქართულად ვერავის დაელაპარაკები? სადაც ქართული სკოლები აღარ არის? (ქართველები აღარ ცხოვრობენ და ქართული სკოლები რატომ უნდა იყოს, ნეტავი!). საქართველო ჰქვია იმას, სადაც მიწა-წყლის ორი მესამედი ბარდაუკვრელია და ყამირად არის ქცეული? (ჩვენ კი უცხოური ბაღლინჯოიანი ფქვილით გამოძცხვარი პურით ვიწამლებით).

სამწუხაროა, მაგრამ ფაქტია: **წინაპართაგან დატოვებული ერთი საუნჯეთაგანი — მამული — ხელყოფილია.**

როგორც კი ნაციონალური მოძრაობა მოვიდა ხელისუფლების სათავეში, მაშინვე გამოვლინდა ყოველგვარი ქართულისადმი სიმუღვილი. პირველ ყოვლისა, უგულებელყვეს ეროვნების საფუძველთა საფუძელის — ენის მნიშვნელობა. ქართული ენისადმი უპატივცემულო დამოკიდებულება ნორმად იქცა და სახელმწიფო პოლიტიკის რანგში დამკვიდრდა. მეტიც.

განათლების ვაირეფორმატორთა ერთ-ერთმა იდეოლოგმა განაცხადა: ინგლისური ენის უცოდნელად წარმატებული ადამიანი ვერ იქნებო. ესე იგი, შენი ქვეყნის სახელმწიფო ენა გინდა გცოდნია, გინდა არა, ამას მნიშვნელობა არ აქვს, მთავარი ინგლისურის ცოდნააო. ამის მოქმედი ისე სულელი არა მგონია, მართლა ასე ფიქრობდეს. ეს უფრო სხვისი დაჯალების შესრულებას ჰგავს. აბა, მევენახე, მძღოლი, მემანქანე, პოეტი, მწერალი, მუსიკოსი, მსახიობი, ხარაზი თუ ხაბაზი ინგლისური ენის უცოდნელად წარმატებული ვერ იქნება?

შენს მშობლიურ ენას, რომელსაც კონსტიტუციურად სახელმწიფო ენის სტატუსი აქვს მინიჭებული, ასე რომ დაამცირებ, ეროვნული საუნჯის ხელყოფაა, აბა, რა ჯანდაბაა? როდესაც ქალაქის ცენტრში ბევრი დაწვესებულების აბრეზზე მხოლოდ უცხოური დასახელებებია აღნიშნული, ქართული ენის — სახელმწიფო ენის აბუჩად აგდება არ არის?

ქართული ენის დამცირება-დაკნინების, მისი ლიტერატურული ნორმების სრული უგულებელყოფისა და ელემენტარული უვიცობის მუდმივ დემონსტრირებას ახდენენ ჩვენი ტელევიზიები. ქართველი ტელეწამყვანები რა კილოზე ლაპარაკობენ, რა ჟარგონებს ხმარობენ, ქართულისათვის რა არაბუნებრივ მახვილებს იყენებენ, გაოგნდები კაცი! ქართული ლექსიკა ხომ არ იციან და არა! ბარბარიზმებს ისე ხმარობენ, წარმოდგენაც არ აქვთ, რას სჩადიან. ასე მგონია, საგანგებოდ ცდილობენ, ისე ილაპარაკონ, როგორც ამერიკელი ილაპარაკებდა ახლადნასწავლი ქართულით.

ეს ტუტუცი გოგო-ბიჭები სისულელეს რომ იტყვიან ტელეეთერში, უხერხულობას კი არ გრძნობენ ათიათასობით ქართველი მაყურებლის წინაშე, სიცილით იხოცებიან, უხარიათ, ეს რა მაგარი სისულელეა წამოვროშეთო. ამას წინათ, დილის გადაცემაში ისე გადაფიჩინდა ერთი ცნობილი ტელეწამყვანი, დარწმუნებული ვარ, მის ნაცვლად ჩემთან ერთად უამრავი მაყურებელი ჩავარდა უხერხულ მდგომარეობაში.

წინაპართაგან ნაანდერძვეი მეორე საუნჯეც ხელყოფილია.

და მაინც, ყველაზე გააფთრებული შეტევა ჩვენს ზნეობაზეა; ზღვა-რდაუდებელი ლიბერალები გაცოფებული უტყვენ იმ საფუძვლებს, რასაც ქართული ეროვნული ცნობიერება ეფუძნება. ეროვნულ ღირებულებებზე ლაპარაკი ჩვენს ე. წ. ლიბერალისტებს უიმედო ჩამორჩენილობად მიაჩნიათ. ამ უზნეო გრანტიყლაპიებს, რომელთა უმეტესობას არც გარკვეული ეროვნება, არც გარკვეული სქესი და სარწმუნოება აქვს, მიაჩნიათ, რომ ეროვნული ღირებულების ცნება საერთოდ შინაარსს მოკლებულია. ერთი ამისხენით, რას უწოდებთ ეროვნულ ღირებულებებსო, — ირონიული ტონით მკითხა ერთმა, თავისთავად, კარგმა, განათლებულმა ახალგაზრდა მეცნიერმა, რომელიც ნებსით თუ უნებლიეთ, ზღვარდაუდებელი ლიბერალიზმის ტყვეობაშია მოქცეული.

მის და მისნაირთა გასაგონად მინდა ვთქვა, თორემ მებრძოლ ლიბერალისტებს მამა ღმერთი თუ შეასმენს რაიმეს. ეროვნული ღირებულებანი არის ის, რითაც ერთი ერი მეორე ერისგან განსხვავდება. ერებს აერთიანებთ საკაცობრიო ღირებულებანი და განასხვავებთ ეროვნული ფასეულობები! უფრო დაწვრილებით ახსნას არ ვაკადრებ იმ ახალგაზრდასავით დროებით დაბნეულ ადამიანებს.

ზნეობრიობაზე მასირებულ, უაღრესად აგრესიულ შეტევას გლობალური ხასიათი აქვს. ზოგან იგი წარმატებით განხორციელდა, ზოგან მტიცედ დაუხვდნენ და უზნეობის ადებტები თავიანთი ქვეყნიებიდან გააპანდურეს. ჩვენში საზოგადოების მხრიდან უზნეობის შემოტევის წინააღმდეგ მაინცდამაინც აქტიური წინააღმდეგობის სურვილი არ იგრძნობა. ეს იმიტომ კი არაა, რომ ქართველობა ამ სატანის ნაშიერებს დანებდა. არა! „საქმე იმიტომ უფროა ცუდად, რომ ცუდად როა, არ იცის ბევრმა“ (მ. მაჭავარიანი).

ბევრ ჩვენს თანამემამულეს ამ ზნეობრივი საფრთხეების მიმართ არასერიოზული დამოკიდებულება აქვს. მერე რა მოხდა, ვიღაც წყალწაღებულსა და ზნედაცემულს ტელევიზორში თუ მოიწვევენ და მთელი ქვეყნის დასანახად და გასაგონად დაუწყებენ საუბარს მათ უზნეო თავგადასავლებზეო, — იტყვის მავანი და ხუმრობის საგნად გადააქცევს ამ უზნეობას. ამ ოციოდე წლის წინათ პირველად რომ გავიგონეთ სატანისტური დაგინება „ჩემი დედა...“, საზოგადოებამ აღშფოთებით კი არ გამოხატა პროტესტი, არამედ მხიარული ანეკდოტი შექმნა: „მიხო ქალაქიდან დაბრუნდა და თანასოფლელებს ამცნო: გაიგეთ ხალხო, ქალაქში უკუღმა იგინებიანო!“ ჰო და, ახლა მთელი საქართველო უკუღმა იგინება.

მამათმავლობისა და ლესბოსელობის აშკარა პროპაგანდას მხილება და გაკიცხვა კი არ დაუპირისპირეთ, არამედ იქაც სახალისო ანეკდოტებით შევიქციეთ თავი: „გილოცავ ბავშვის შეძენას! გოგოა თუ ბიჭი?“ — ეკითხება ერთი კაცი მეორეს! „გაიზრდება და თვითონ გადაწყვეტსო“, — პასუხობს ახალშობილის მამა.

აი, ასეა და რაღა გასაკვირია, თუ ზნეობრივი ღირებულებების აბუჩად ამგდები თავხედობა ასე მოგვეძალა ყველგან — მწერლობაში, ხელოვნებაში, სკოლასა თუ უმაღლეს სასწავლებლებში... პოლიტიკაშიც.

პოლიტიკაში რაღაო, გაიკვირებს მავანი. თქვე კაი ხალხო, ომის დროს მოწინააღმდეგეს ქრთამს რომ შესთავაზებ იმისათვის, თუ ძმა ხარ, აგერ ჩემი ქალაქის შუაგულში ესა და ეს ობიექტი დამიბომბეო, თუ არა უკიდურესი ზნედაცემულობა, სხვა რა შეიძლება ქწოდოს.

ლიბერალისტები თავისუფლების დემაგოგიური ლოზუნგით გვიტყვენ. ადამიანს გამოხატვის სრული თავისუფლება უნდა ჰქონდესო. როგორ შეიძლება, საკუთარი აზრის გამოთქმისა და ამ აზრის შესაბამისი მოქმედება შეუზღუდო კაცსო.

კი, ბატონო (ხელი და პირი ლიბერალისტებისკენ მიქნია!), შენ უფლება გაქვს, რაც გინდა ის იფიქრო დედაშენზე, მაგრამ მისი პროპაგანდის უფლება არ გაქვს, რადგან, ის რაც შენთვის მისაღებია, ჩემთვის მიუღებელი და ამაზრზენია. თავისუფლების წეს-კანონი ჩემთვის არ არსებობს? მე არა ვარ თავისუფალი? და თუ თავისუფალი ვარ, ხომ მაქვს უფლება გავემიჯნო, თვალი და ყური მოვარიდო იმას, რაც ადამიანის ღირსების შეურაცხყოფად და დამამცირებლად მიმაჩნია!

ახლა ლიბერალისტურ დემოკრატიაზე „თავგადაკლული“ ვინმე მედასაველეუთ მეტყვის: „კი, მაგრამ, უმცირესობის უფლებებზე არაფერი გსმენია“-ო. მსმენია, როგორ არა! ძალიანაც პატივს ვცემ უმცირესობებს, ეროვნული იქნება იგი, ეთნიკური თუ რელიგიური, მაგრამ სექსუალური ორიენტაცია რა უბედურებაა? ადამიანს შეიძლება არასწორი გეოგრაფიული, სოციალური, პოლიტიკური ორიენტაცია ჰქონდეს, მაგრამ ამ თავისი ორიენტაციის შესაბამისი მოქმედებით მიზანს რომ ვერ მიაღწევს, უარს იტყვის მასზე და მისი აზრით სწორ ორიენტაციას აირჩევს (თბილისიდან გორში რომ მიდიოდეს კაცი და აღმოსავლეთით აიღოს გეზი, სართიჭალაში თუ არა საგარეჯოში მაინც მიხვდება, რომ სწორ გზას არ ადგას!). კაცი კაცს რომ ირთავს ცოლად, ეს ორიენტაციაა? რა მიზანი აქვს ამგვარ ორიენტაციას? ოჯახის შექმნა? ამგვარ კაცებს, ახლა მოფერებით გვივებს რომ უწოდებენ, ადრე პედარასტები ერქვათ. ზოგან იგი ავადმყოფებად მიაჩნდათ და შეძლებისდაგვარად მკურნალობდნენ, ზოგან მძიმე დანაშაულად თვლიდნენ და დილეგებში ამწყვდევდნენ (ზოგან უარესსაც უშვებოდნენ!).

ადამიანის ყველა ფიზიკური თუ სულიერი თვისება, რაც მისი ჭეშმარიტი ბუნების საწინააღმდეგოა, მედიცინაში პათოლოგიად არის სახელდებული და მას ან მკურნალობენ, ან საზოგადოებისგან იზოლირებულად ინახავენ.

ორიენტაცია კი არა, ეს არის ზნეობრივი დეზორიენტაცია და ღმერთმა დაიფაროს კაცობრიობა მისგან!

უზნეობის ბაცია სწრაფად ვრცელდება, განსაკუთრებით, მატერიალურ კეთილდღეობას დახარბებულთა შორის. რამდენიმე ხნის წინ მთელმა საქართველომ ნახა (ვისაც შეხედვისთანავე გული არ აერია, რა თქმა უნდა!) სამხატვრო აკადემიის დიპლომანტი ქალიშვილები და ჭაბუკები, რა მშვიდად იხდნენ მრგვალი მაგიდის გარშემო და ასევე მშვიდად აფურთხებდნენ ერთმანეთს სახეში. აკადემიის რექტორმა „გაგვანათლა“: ეს სადიპლომო პროექტიაო. ამაზე რომელიღაც საერთაშორისო ორგანიზაცია გრანტს მოგვცემსო. მე, პირადად, ადამიანისათვის სახეში შეფურთხების მომხრე არა ვარ, მაგრამ დასავლურ ცივილიზაციას ხომ ვერ ჩამოვრჩებითო.

იმ ეგრეთ წოდებულ აკადემიის რექტორს დიდი სურვილი მაქვს ვუთხრა: შენ და შენსავით „ლიბერალური ღირებულებების“ დამცველ შენს

შვილს უფლება გაქვთ, რა თქმა უნდა, დასხდეთ თქვენს სახლში (სჯობს, სამზარეულოში!) და აფურთხოთ ერთმანეთს სახეში. მაგრამ სტუდენტი ახალგაზრდების გაბრიყვების უფლება არ გაქვთ. ის ექვსი თუ შვიდი მომავალი მხატვარი, ამის შემდეგ როგორ უნდა გამოჩნდეს იმ საზოგადოებაში, რომელიც ნამდვილი კაცებისა და ქალებისაგან შედგება!

მტერმა კარგად იცის, რომ ჩვენს ზნეობრივ მრწამსს ისე ვერ დაანგრევს, თუ ტრადიციული სარწმუნოება არ მოგვიშალა. ჩვენი ზნეობრივი მრწამსი 17 საუკუნეა მართლმადიდებლობას ეფუძნება. ჩვენ ეკლესიური ცხოვრებით ვცხოვრობთ და თუ არ ვცხოვრობთ, ჩვენი ცხოვრების წესი და შინაარსი მაინც მართლმადიდებლობით არის განსაზღვრული. აი, სწორედ მართლმადიდებლობას ებრძვიან ჩვენი მტრები ასე გააფთრებით (სხვათა შორის, ასე იქცეოდნენ 20-იანი წლების ბოლშევიკებიც!). ეს ლიბერალისტები ერთგულად ასრულებენ ზბიგნეე ბჟეზინსკის მითითებას — მართლმადიდებლობა ჩვენი (ე. ი. სატანის მიმდევრების!) მტერიაო.

სამწუხაროდ, დალესისა და ბჟეზინსკის მიმდევრები ჩვენშიც საკმაოდ აღმოჩნდნენ, რომლებმაც ოკეანისგადმელი „მეგობრების“ საამებლად არა-ერთგზის აღმართეს ხელი ჩვენს სიწმინდეებზე.

ასე რომ, წინაპართაგან ნანდერძევი მესამე საუნჯეც ხელყოფილია!

ასე ჩუმად თუ ვიქნებით, ერთ დღეს გავიღვიძებთ და... ფა-ფუ საქართველო თავისი წარსულითა და მომავლით!

გვინდა ასეთი ხვალე?

ღმერთო დაგვიფარე!

